„U" Cluj: UN EXAMEN ABSOLVIT CU SUCCES

A fost odată (nu prea demult) o echipă îmbrăcată în culorile alb și negru. Era o echipă foarte simpatică, ușor boemă, niteluș cam delăsătoare și extrem de inconstantă. Naveta cu nonșalanță între sublim și ridicol, cu zîmbetul pe buze și cu aer vag de automulțumire, de parcă ar fi vrut să arunce tuturor în față: „Ce vreți, așa sînt și nu mă pot schimba. Dacă mă iubiți, iubiți-mă așa cum sînt!" Numai că suporterii ei obosiseră să o iubească așa cum era, capriciile ei le veștejise speranța, și stadionul din Cluj începuse să se golească lent, progresiv și fără nici un dubiu. La cîrma echipei stătuse în ultima vreme un om ambițios și exigent, dar formația a eschivat elegant pe sub „mîna sa de fier". A urmat un alt antrenor „tobă de fotbal", blînd și iertător, iar băieții au fraternizat repede mai puțin cu înțelepciunea și mai mult cu toleranța sa de bunic. În sfîrșit, un al treilea, din a cărui distincție și detașare de om puțin ostenit, studenții s-au adăpat din plin...

Astăzi, Universitatea Cluj nu a mai păstrat integral decît culorile alb-negru. Astăzi echipa arată altfel, mai forte și mai sigură de ea, mai pretențioasă, mai pragmatică, mai ambițioasă. La catedră a urcat de data aceasta un antrenor (l-am numit pe **Ștefan Onisie**), un antrenor încă tînăr, cu elan netocit și învățătură trasă din școala „marelui C.C.A.". Cu această echipă de pe Someș s-a întîmplat, categoric, „ceva" și în sens pozitiv, revirimentul se leagă cronologic de popasul noii conduceri tehnice și noi ne vom strădui în rîndurile care urmează să urcăm efectul pe masa de disecție, să-i dezvăluim cauzele care l-au generat, să analizăm o constatare în sine, să explicăm, cu alte cuvinte, metamorfoza de bun augur al team-ului mai mult decît centenar.

ȘTEFAN ONISIE LA POSTUL DE OBSERVAȚIE

Antrenorul **Onisie** și-a preluat noua funcție cu o lună înainte de începerea campionatului. A descins în rîndurile ei la Cîmpulung Moldovenesc, unde „secundul" **Vasile Băluțiu** începuse pregătiri sîrguincioase. Cunoștea echipa sub raportul invers, de pe banca adversarului, în calitate de antrenor la Steaua. Se interesase în stînga și în dreapta și aflase că posibilități umane există în cantitate fericită. I s-a mai spus însă că un soi de „dolce farniente", o comoditate dăunătoare se cuibărise în echipă, blocîndu-i mijloacele de exprimare la limita de suficiență. A investigat mai departe și a mai aflat că „elanul", mult trîmbițatul elan studențesc, reprezintă o armă, într-adevăr, valabilă, dar scoasă din panoplie cu zgîrcenie, doar la zile mari. Și i-a fost dat să mai audă că faimoasa coeziune morală, spiritul de familie atotlăudat nu mai reprezintă decît o noțiune perimată, reactualizată în mod artificios doar de voci dezinformate sau pur și simplu numai nostalgice. Noi înșine aveam să luăm cunoștință de acest fenomen cu oarecare stupoare, cînd, cu doi ani în urmă, doctorul **Titus Lucaciu**, pe vremea aceea în conducerea secției de fotbal, concluziona așa o discuție despre echipa clujeană: „No, și știți care-i baiul cel mai mare?" L-am privit fără să ghicim „baiul", în urechi doar cu rezonanța vocii sale cu inflexiuni domoale și accent ardelenesc. Și tot domnia sa a dat răspunsul: „Baiul cel mai mare îi că jucătorii nu mai sînt prieteni între ei!"

Desigur, gol! Partarul Moldovan este deznădăjduit. Fanea Lazăr (nr. 6) mai are parcă rezerve de optimism. Dar în acest tur de campionat „U" a avut mai multe momente de satisfacție decît de tristețe.

Cînd a ajuns, deci, la Cîmpulung Moldovenesc **Ștefan Onisie** l-a rugat pe secundul **Băluțiu** să împartă lotul de jucători în două echipe, care s-au înfruntat între ele. Pe sub streașina sprîncenele sale, **Onisie** a privit cu atenție ambele echipe și pe fiecare din cei 22 de jucători. I-a privit o dată, de două ori, de nouă ori, a selecționat o singură echipă, i-a opus-o lui C.F.R. Cluj și și-a notat niște considerente pe care le-a apreciat drept definitive.

— Ce observații ați reținut atunci?, l-am întrebat pe **Ștefan Onisie?**

— Mi-am dat seama că echipa are o pregătire fizică bună, dar susceptibilă de progres. Că apărarea joacă hazardant, numai la interceptie, fără preocupare de marcaj. Ambii portari, Ștefan și Moldovan, mi s-au părut dotați, curajoși dar neinițiați la ieșirile de pe linia porții. Înaintașii dovedeau dexteritate, dar abandonau repede lupta, sarcinile de recuperare a balonului reprezentau pentru ei o problemă minoră. O carență pregnantă însemna distanțarea exagerată a compartimentelor în cadrul jocului, în fine, echipa nu se înclina nici unei idei exacte de a juca, trona inspirația liberă, forța improvizației, virtutea spontaneității.

Este lesne de înțeles că noua conducere tehnică a pornit la drum cu dorința expresă de a corija defectele majore. De bun augur a fost cristalizarea unor relații ideale dintre antrenori și secția de fotbal, ambele părți statornicindu-se în perimetrul exact al prerogativelor specifice. Descătușați, se subînțelege, de obligativități apriorice și de imixtiuni neavenite, antrenorii și-au propus un loc în prima jumătate a clasamentului, în primul rînd, prin limitarea posibilităților de succes ale echipelor vizitatoare pe terenul de sub Dealul Feleacului. Obiective care au fost acoperite cu brio acum, la jumătatea întrecerii, cînd echipa s-a postat pe locul al treilea, fără a pierde nici măcar un singur punct (fenomen imposibil de realizat odinioară) în meciurile de acasă. Cum a fost posibilă această realizare notabilă?

O ECHIPĂ ÎNTREAGĂ ÎNVAȚĂ O LECȚIE NOUĂ

Evident, fiecare antrenor cu personalitate imprimă echipei sale un anumit stil de joc. Cheia succesului rezidă mai întotdeauna în simțul realității, în știința de a doza pretențiile în funcție de posibilitățile umane și materiale avute la îndemînă. Fără să fi deslușit în mod absolut „secretele de fabricație" din jocul lui „U" (unele nuanțe ne-au scăpat pur și simplu, furnizate confidențial de antrenorii **Onisie** și **Băluțiu** ne-am obligat de a nu le dezvălui), putem conchide acum, după 15 etape, că principalele caracteristici din jocul studenților clujeni au fost **o capacitate de efort admirabilă, în stare să confere posibilitatea unui presing permanent și susținut; realizarea unui singur bloc funcțional în cele două faze ale jocului, de atac și apărare, o circulație rapidă a jucătorilor și a balonului; protejarea posesorului mingii; marcaj sever al adversarului în situațiile de defensivă. Aceste calități în stare potențială dar neexploatate suficient pînă acum, aliniate la o disciplină fermă de joc au fost dezvoltate, nici nu se putea altfel, prin antrenamente intensive, la care jucătorii au aderat fără rezerve. O perfectă disciplină în teren și în afara lui, un flux de simpatie cu ricoșeu în sens reciproc, pe traseul antrenori-jucători, explicabil prin calități umane înalte, o recimentare logică a spiritului de amiciție** („în turneul de la Erevan am auzit din nou, după atîta amar de vreme, echipa noastră cîntînd", ne mărturisește veteranul formației, Remus Cîmpeanu), **au constituit cadrul necesar și real al realizărilor acumulate.** Aportul doctorului **Alexandru Pop**, ale cărui teste de început de săptămînă nu au dat nici o dată greș, merită evidențiat ca un model de colaborare fructuoasă între antrenori și medicul echipei.

Beneficiară a propriilor ei eforturi, Universitatea Cluj s-a impus deci ca o echipă solidă și cu veleități, dacă nu declarate, în orice caz demonstrate. Bilanțul ei de 15 etape este pozitiv din toate punctele de vedere, **cîștigînd opt jocuri, pierzînd cinci, obținînd două meciuri nule în deplasare.** Diferența între golurile marcate și primite: +9. Iată cum o echipă cu comportament imprevizibil, spaima favoritelor sau ciuca bătăilor, s-a transformat într-o formație de regularitate, cu evoluție în general constant bună, mînată din spate de ambiție și de posibilități. Marele ei salt efectiv s-a realizat în supremația totală pe teren propriu, acolo unde în trecut se simțea complexată la gîndul că este trădată de propriii suporteri și fără tăria morală de a recunoaște că de fapt ea însăși trișa. Singurele eclipse din evoluția lui „U" Cluj au fost evoluțiile palide de la Ploiești (0—1) și Petroșani (0—3), cînd echipa a primit gol în primele minute de joc fără să poată remonta ulterior, din pricina unei prăbușiri nefaste, în primul rînd de ordin psihic. Iată deci că terenul prezintă încă fisuri, parcele nedesțelenite, pe care va opera, desigur, conducerea tehnică a echipei.

CEI 11

Trebuie semnalat aici faptul că „U" și-a găsit relativ repede o formulă de echipă închegată, stabilă și capabilă. O revelație a fost fundașul **Crețu** și fără îndoială că recenta lui cooptare în lotul național lărgit (alături de coechipierii **Ștefan, Anca** și **Uifăleanu**) reprezintă o recunoaștere oficială a meritelor acestor jucători, imposibil de etalat de fapt într-un ansamblu doar mediocru. Portarii **Ștefan** și **Moldovan** mai mult decît satisfăcători. Linia de fundași s-a dezbărat de romantism și a devenit mai aprigă și mai agresivă (în sensul bun al cuvîntului), îmbină spiritul ofensiv al lui **Crețu**, cu tenacitatea lui **Pexa**, abilitatea lui **Solomon**, forța lui **Mihăilă** și rutina lui **Cîmpeanu**, care și-a regăsit spectaculos forma din zilele lui bune. La mijloc, neobositul **Anca**, util, laborios, puțin egocentrist în detrimentul colectiv și **Fanea Lazăr**, un jucător în plină ascensiune. Înaintarea ni se pare un compartiment încă nefinisat, unde realizări de marcă (combinații rapide și șuturi surprinzătoare, incursiuni de mare efect de extreme), alternează cu lipsuri regretabile (finalizare defectuoasă, sincope periodice în joc). Aici s-a reintegrat **Munteanu**, excelent acasă, dar timid în deplasare, s-a cîștigat pentru fotbalul, am zice național, **Lică**. Dar tot aici e dat dispărut un mare talent al soccerului nostru, **Barbu**, care-și făurise un renume prin calități excepționale, amînînd concomitent o împlinire cu adevărată deplină. **Barbu** are și circumstanțe atenuante: a fost victima unei accidentări, o întindere în regiunea pubiană, care pe parcurs a recidivat. Eliminat din formație din pricini fortuite nu a mai găsit forța să revină printre primii 11, deși la antrenamente rămîne un om de coloratură, uluitor prin exercițiile sale tehnice ireproșabile. Părerea noastră este că **Barbu** reprezintă, într-un fel, un izolat, ultimul „poet" dintr-o echipă, care s-a transformat sub ochii săi, părăsind redutele desuete ale fotbalului romantico-naiv, ocupîn-

JUCĂTORI	TOTAL MINUTE	SUMA NOTELOR
1. Anca (15)	1350	114
2. Pexa (15)	1350	114
3. Crețu (15)	1350	110
4. Uifăleanu (15)	1340	107
5. Solomon (15)	1305	113
6. Adam (15)	1230	103
7. Lică (15)	1205	108
8. Fanea Lazăr (13)	1095	96
9. Munteanu (13)	1035	92
10. Mihăilă (11)	945	85
11. Ștefan (12)	945	84
12. Cîmpeanu (6)	520	46
13. Moldovan (7)	405	37
14. Sudy (6)	305	41
15. Iordache (7)	209	35
16. Barbu (3)	180	19
17. D. Mocanu (1)	65	6

În paranteze: numărul jocurilor. Pe prima coloană: timpul total (în minute) de joc; în coloana a doua: totalul notelor obținute.

ȘTEFAN ONISIE

du-le cu convingere pe acelea mai avansate ale fotbalului realist. Semnul de întrebare sub care este el plasat se conjugă cu neliniștile legate de al doilea post de atacant central (acela de lîngă **Munteanu**) unde **Adam** pune pe un talger al balanței rutina, forța, simțul golului, bunăvoința și pe celălalt vîrsta sportivă care-l apasă inevitabil. Cine-l poate înlocui astăzi, cui va lăsa locul definitiv mîine? **Iordache** are calități mari, dar se mulțumește cu puțin, la „tineret-rezerve" se vîntură un nume — **Mureșan** — dar el nu a trecut încă proba de foc a Diviziei A.

★

Realizările lui „U" ni s-au părut semnul unei seriozități depline a jucătorilor și a unei probități profesionale certe a antrenorului. Un antrenor care obține asemenea rezultate, avînd acoperire în comportarea de calitate, care disciplinează tactic și în general niște băieți nu răi, ci doar zglobii prin definiție, care reduce numărul fumătorilor de la zece la patru, fără asprimi inutile și fără poză ostentativă, ni se pare a fi confirmarea fericită a maturității în meserie. La Universitatea Cluj odată cu studenții fotbaliști, dacă nu chiar înaintea lor, antrenorul **Onisie** a promovat cu brio examenul sever, care se numește fotbalul competițional la pretențiile lui de azi.

Ion CUPEN

În acest tur de campionat echipa „U" Cluj a reușit să se disloce din mediocritate, avînd în general o comportare bună. A dat dovadă de luciditate tactică, insistență în atac, rafinament tehnico-tactic, siguranță în apărare, sprijin reciproc, aport substanțial al mijlocașilor. S-a menținut la un nivel constant bun. Echipa dă uneori dovadă de imprecizie mare în finalizare. În unele jocuri (cu Steagul roșu și Rapid) jucătorii și-au stăpînit cu greu nervii.

(APRECIERILE COLEGIULUI CENTRAL AL ANTRENORILOR)

FIȘIER COMPETIȚIONAL

8.VIII.	: V.S.S. Kosice	(d)	0—2
11.VIII.	: Salgotarjan	(d)	1—1
22.VIII.	**: Politehnica Iași**	**(d)**	**3—3**
29.VIII	**: S.C. Bacău**	**(a)**	**3—1**
5.IX.	**: A.S.A. Tg. Mureș**	**(d)**	**0—1**
12.IX.	**: Crișul Oradea**	**(a)**	**4—0**
18.IX.	: Ararat Erevan	(d)	3—0
23.IX.	: Dinamo Tbilisi	(d)	1—0
26.IX.	**: Steagul roșu Brașov**	**(d)**	**1—1**
3.X.	**: Universitatea Craiova**	**(a)**	**2—0**
17.X.	**: Dinamo București**	**(d)**	**2—3**
24.X.	**: C.F.R. Cluj**	**(d)**	**0—1**
31.X.	**: F.C. Argeș**	**(a)**	**2—1**
17.XI.	**: Petrolul Ploiești**	**(d)**	**0—1**
28.XI.	**: U.T.A.**	**(a)**	**2—0**
1.XII.	**: Jiul Petroșani**	**(d)**	**0—3**
5.XII.	**: Farul Constanța**	**(a)**	**3—0**
8.XII.	**: Steaua București**	**(a)**	**1—0**
11.XII.	**: Rapid București**	**(d)**	**0—1**

Deci: 19 meciuri jucate dintre care 15 de campionat (8 victorii, 2 nule și 5 înfrîngeri) și 4 amicale internaționale (2 victorii, un meci nul și o înfrîngere și golaveraj 5—3).